

समांतर इशारे - क्रमांक चार

विश्वासाची पायाभरणी आणि विस्मरणाचा धोका: भविष्यवाणी व इतिहास यांतील धडे

Jeff Pippenger

2023-08-08

तो ज्ञान कोणाला शिकवील? आणि उपदेश कोणाला समजावून सांगेल? जे दुधापासून विलग झाले आहेत, आणि स्तनांपासून दूर काढले गेले आहेत त्यांनाच.

कारण आज्ञेवर आज्ञा, आज्ञेवर आज्ञा; ओळीवर ओळ, ओळीवर ओळ; येथे थोडे, आणि तेथे थोडे:

कारण तो या लोकांशी अडखळत्या ओठांनी आणि दुसऱ्या जिभेने बोलेल. ज्यांना त्याने म्हटले, “हा तो विसावा आहे, ज्याद्वारे तुम्ही श्रंतांना विसावा देऊ शकता; आणि हीच ती ताजेतवानेपणा आहे”; तरीही त्यांनी ऐकले नाही.

परंतु परमेश्वराचे वचन त्यांच्यासाठी आज्ञेवर आज्ञा, आज्ञेवर आज्ञा; ओळीवर ओळ, ओळीवर ओळ; येथे थोडे, आणि तेथे थोडे असे होते; यासाठी की ते जाऊन मागे पडावेत, आणि मोडले जावेत, आणि सापळ्यात अडकावेत, आणि पकडले जावेत. यशया 28:9-13.

यशयाहमधील ही वचने हबक्कूकच्या तक्त्यांमध्ये पुन्हा पुन्हा संबोधित करण्यात आली आहेत. येथे मला केवळ या पूर्वीच्या वचनांमधून एखादा-दुसरा मुद्दा घेऊन सध्याच्या चर्चेत भर घालायची आहे. हा उतारा अशा लोकांना दर्शवितो जे एका परीक्षेत अपयशी ठरतात, कारण ते “go, and fall backward, and be broken, and snared, and taken.” ते असे लोक होते की देव कोणाला “teach” करून “understand” “knowledge” किंवा “doctrine” समजावून देण्याचा प्रयत्न करील, यासंबंधीच्या परीक्षेत ते अपयशी ठरले. ती अशी परीक्षा होती जी ज्ञानाच्या वाढीचे आकलन करण्यावर आधारित होती; म्हणूनच दानियेल अध्याय बारा मध्ये ज्याने शहाणे आणि दुष्ट यांना वेगळे केले, ती हिच परीक्षा होती, कारण सर्व संदेषे एकमताने जगाच्या अंताची ओळख करून देतात. दानियेल बारा मध्ये “wise” समजतात, परंतु “wicked” ज्ञानाच्या वाढीचे आकलन करीत नाहीत.

यशयाच्या या उताऱ्यातील लोकांची परीक्षा “परमेश्वराच्या वचनाने” झाली, जे “ते ऐकणार नव्हते.” आणि त्यांनी जे विशिष्ट “परमेश्वराचे वचन” नाकारले, आणि ज्यामुळे त्यांना “ज्ञानाच्या” वाढीचा “अर्थ समजण्यास” परवानगी मिळाली असती, ते म्हणजे भविष्यवाणीतील इतिहासांना योग्य प्रकारे कसे जुळवायचे हे निश्चित करणारा बायबलमधील नियम होय. यशयाच्या या उताऱ्यात जे पडतात त्यांनी तो नियम नाकारला, जो दाखवितो की एखादा भविष्यवाणीतील इतिहास समजून घेण्यासाठी तुम्ही त्या रेषेचा शोध “थोडे येथे, आणि थोडे तेथे” असा घेतला पाहिजे. ज्यामुळे परीक्षा उत्पन्न झाली आणि जी त्यांनी नाकारली ते परमेश्वराचे वचन म्हणजे येथून-तेथून भविष्यवाणीच्या रेषा निवडण्याची पद्धत, आणि मग निवडलेल्या त्या भविष्यवाणीतील ऐतिहासिक रेषांपैकी एक रेषा, त्याच विषयाला संबोधित करणाऱ्या इतर भविष्यवाणीतील ऐतिहासिक रेषांशी समांतर ठेवणे होय. अशा प्रकारे रेषेवर रेषा मांडण्याच्या प्रयत्नाचे यश हे भविष्यवाणीच्या अर्थनिर्णयाच्या खऱ्या नियमांच्या अनुप्रयोगावर अवलंबून असते. ते नियम, जे “उपदेश” आहेत, तेही एकत्र आणले गेले पाहिजेत, आणि ते बायबलमध्ये येथे-तेथे आढळतात. यशयाच्या ज्या कुमारिका या परीक्षेत अपयशी ठरतात, त्या म्हणून अपयशी ठरतात की त्या ज्या मुख्य गोष्टीचा विसर पडू द्यायला नको होता तो विसरतात; आणि ती म्हणजे, इतिहासाची पुनरावृत्ती होते.

“आपल्या भविष्याविषयी आपल्याला भय बाळगण्यास काहीच कारण नाही, फक्त एवढेच की आपण प्रभूने आपल्याला ज्या मार्गाने चालविले आहे तो मार्ग, आणि आपल्या भूतकाळातील आपल्या इतिहासातील त्याची शिकवण, विसरू.” Life Sketches, 196.

देव गोंधळाचा कर्ता नाही, आणि त्या सत्याचा एक स्थिर अधिष्ठानबिंदू म्हणजे बायबलमधील प्रत्येक संदेष्टा त्याच भविष्यसूचक रेषेची ओळख करून देतो. त्या रेषेवरील अगदी तेच-तेच घटनाक्रम सर्वांना दिसतात असे नाही, परंतु जगाच्या अंतकाळाशी संबंधित घटनांची ती नेहमीच एकच रेषा असते. ती म्हणजे कृपाकाळाच्या समाप्तीकडे नेणाऱ्या घटना; त्यानंतर सात शेवटच्या पीडा येतात, आणि त्यांचा शेवट ख्रिस्ताच्या दुसऱ्या आगमनाने होतो. एका संदेष्ट्याची कथा इतिहासाच्या त्या रेषेतील देवाच्या विश्वासू लोकांविषयी असू शकते; परंतु दुसऱ्या संदेष्ट्याची साक्ष देवाच्या अविश्वासू लोकांविषयी, किंवा संयुक्त संस्थानांविषयी, व्हॅटिकनविषयी, संयुक्त राष्ट्रांविषयी, पृथ्वीवरील व्यापाऱ्यांविषयी किंवा इस्लामविषयी असू शकते; तरीही ती नेहमीच तीच एक रेषा असते.

मलाखीचा एलियाचा संदेश, तसेच प्रकटीकरणाच्या पहिल्या, चौदाव्या आणि अठराव्या अध्यायांत दर्शविलेले संदेश, आणि दानियेल अकरावा व बारावा यांतील संदेश, हे सर्व एकच संदेश आहेत. ते सर्व इतिहासाची तीच एक रेषा आहेत, परंतु कथानकासाठी प्रत्येकाचे स्वतःचे विशेष योगदान आहे.

त्या विशेष संदेशाविषयी जवळजवळ सर्वत्र गैरसमजली जाणारी गोष्ट म्हणजे तो केवळ मानवी कृपाकाळ संपण्याच्या अगदी आधीच देवाच्या लोकांना प्रकट केला जातो. विशेष संदेश नेहमीच लवकरच येऊ घातलेल्या कृपाकाळाच्या समाप्तीचा इशारा देत असतो, हे जाणून आपण बायबलमधील कृपाकाळाच्या समाप्तीचे कदाचित सर्वात स्पष्ट उदाहरण विचारात घेऊ.

जो अन्यायी आहे, त्याने अन्यायच करित राहावे; आणि जो अशुद्ध आहे, त्याने अशुद्धच राहावे; आणि जो नीतिमान आहे, त्याने नीतिमानच राहावे; आणि जो पवित्र आहे, त्याने पवित्रच राहावे. प्रकटीकरण 22:11.

परीक्षाकालाच्या समाप्तीची घोषणा वरच्या पवित्रस्थानात अकराव्या वचनातील शब्दांनी होण्यापूर्वी, प्रकाशितवाक्याच्या पुस्तकातून देवाच्या सेवकांना उघड करण्यात आलेला एक विशेष इशारादायक भविष्यवाणीचा संदेश दिला जाणार आहे.

आणि तो मला म्हणाला, “या पुस्तकातील भविष्यवाणीची वचने मुद्रांकित करू नकोस; कारण समय जवळ आला आहे. जो अन्यायी आहे, तो अजूनही अन्यायीच राहू दे; आणि जो अशुद्ध आहे, तो अजूनही अशुद्धच राहू दे; आणि जो नीतिमान आहे, तो अजूनही नीतिमानच राहू दे; आणि जो पवित्र आहे, तो अजूनही पवित्रच राहू दे.” प्रकटीकरण 22:10, 11

सात शेवटच्या पीडांपूर्वी देवाच्या लोकांनी ओळखावयाचा एक विशेष भविष्यवाणीचा संदेश असणार आहे. जेव्हा तो “काळ समीप आहे,” तेव्हा सीलबंद केलेली “या पुस्तकाची भविष्यवाणी” (प्रकटीकरणाची भविष्यवाणी) उघडली जाणार आहे. प्रकटीकरणाच्या पुस्तकातील सीलबंद केलेली एकमेव भविष्यवाणी म्हणजे सात मेघगर्जनांची भविष्यवाणी होय.

आणि मी दुसरा एक बलवान देवदूत स्वर्गातून खाली उतरताना पाहिला; तो मेघाने वेढलेला होता; आणि त्याच्या मस्तकावर इंद्रधनुष्य होते, आणि त्याचा मुख सूर्याप्रमाणे होता, आणि त्याचे पाय अग्नीच्या स्तंभांसारखे होते; आणि त्याच्या हातात एक छोटे उघडे पुस्तक होते; आणि त्याने आपला उजवा पाय समुद्रावर, आणि डावा पाय पृथ्वीवर ठेवला, आणि सिंह गर्जतो तसा मोठ्या आवाजाने तो ओरडला; आणि त्याने तसे ओरडल्यानंतर सात मेघगर्जनांनी आपापले शब्द उच्चारले. आणि त्या सात मेघगर्जनांनी आपापले शब्द उच्चारल्यावर, मी ते लिहिणारच होतो; तेव्हा मी स्वर्गातून एक वाणी ऐकली, जी मला म्हणाली, “ज्या गोष्टी सात मेघगर्जनांनी उच्चारल्या त्या मुद्रांकित करून ठेव, आणि त्या लिहू नकोस.” प्रकटीकरण 10:1-4.

मानवी परीक्षाकाल संपण्याच्या अगोदर, जेव्हा “the time is at hand” तेव्हा “things which must shortly come to pass” यांची ओळख करून देणाऱ्या एका विशेष बायबल-सत्याचे उघडणे होईल. प्रकटीकरण दहा मधील तो सामर्थ्यवान देवदूत येशू ख्रिस्त आहे, ज्याने सिंहाप्रमाणे गर्जना केली.

“योहानाला उपदेश करणारा तो बलवान देवदूत हा येशू ख्रिस्त यांच्यापेक्षा कमी व्यक्तिमत्त्वाचा नव्हता. त्याने आपला उजवा पाय समुद्रावर आणि डावा कोरड्या भूमीवर ठेवला, यावरून सैतानाबरोबरच्या महान संघर्षाच्या अंतिम प्रसंगांमध्ये तो कोणती भूमिका पार पाडत आहे हे दिसून येते. ही स्थिती संपूर्ण पृथ्वीवरील त्याची सर्वोच्च सत्ता व अधिकार दर्शविते. हा संघर्ष युगानुयुगे अधिक प्रबळ आणि अधिक निर्धारपूर्वक होत गेला होता, आणि अंधकाराच्या शक्तींचे कौशल्यपूर्ण कार्य आपल्या परमोच्च बिंदूपर्यंत पोहोचेल त्या अंतिम प्रसंगांपर्यंत तो तसाच चालू राहील. सैतान, दुष्ट मनुष्यांशी एकरूप होऊन, सत्याविषयीचे प्रेम स्वीकारत नाहीत अशा संपूर्ण जगाला आणि मंडळ्यांना फसवील. परंतु तो बलवान देवदूत लक्ष देण्याची मागणी करतो. तो मोठ्या आवाजात ओरडतो. ज्यांनी सत्याला विरोध करण्यासाठी सैतानाशी हातमिळवणी केली आहे, त्यांना आपल्या वाणीचे सामर्थ्य व अधिकार दाखविणे त्याचे कार्य आहे.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 971.

शेवटी ज्या “मंडळ्या” “सैतान” फसवतो, त्या त्यांनी “सत्याविषयीचे” प्रेम स्वीकारले नाही म्हणून फसवल्या जातात. सिस्टर व्हाइट यांनी आत्ताच ज्याचा उल्लेख केला त्या दुसऱ्या थेस्सलनीकाकरांस पत्रातील उताऱ्यामधील “सत्य” हा शब्द ग्रीक भाषेतील प्रमुख शब्द आहे, जो “सत्य” असा अनुवादित झालेल्या हिब्रू शब्दापासून व्युत्पन्न झाला आहे; तो हिब्रूतील तीन अक्षरांनी बनलेला असून अल्फा आणि ओमेगा यांचे प्रतिनिधित्व करतो. पहिल्या उल्लेखाच्या नियमाशी संबंधित, जो ख्रिस्ताच्या स्वभावधर्मातील एका गुणधर्माचे प्रतिनिधित्व करतो, असे हेच सत्य नाकारले जाते आणि परिणामी प्रबळ भ्रम निर्माण होतो, याचा काही बायबलाधारित पुरावा आहे काय?

आता, बंधून्नी, आपल्या प्रभु येशू ख्रिस्ताच्या आगमनाविषयी आणि त्याच्याजवळ आपले एकत्र जमण्याविषयी आम्ही तुम्हाला विनंती करतो की, प्रभूचा दिवस जवळ आला आहे असे समजून, तुम्ही मनाने लगेच विचलित होऊ नका किंवा व्याकुळ होऊ नका—ना आत्म्याद्वारे, ना वचनाद्वारे, ना जणू आमच्याकडून आलेल्या पत्राद्वारे. कोणत्याही प्रकारे कोणीही तुम्हाला फसवू नये; कारण प्रथम धर्मत्याग होऊन, पापाचा मनुष्य, अर्थात विनाशाचा पुत्र, प्रगट झाल्याखेरीज तो दिवस येणार नाही; जो देव म्हणवला जाणारा किंवा पूज्य मानला जाणारा प्रत्येक गोष्टीचा विरोध करतो आणि स्वतःला त्यांच्याहून वर उंचावतो; इतकेच नव्हे, तर तो देवाप्रमाणे देवाच्या मंदिरात बसून स्वतःला देव असल्याचे दाखवतो. मी तुमच्याबरोबर असताना या गोष्टी तुम्हाला सांगितल्या होत्या, हे तुम्हाला आठवत नाही काय? आणि आता त्याला त्याच्या समयी प्रगट व्हावे म्हणून जे अडथळा आणत आहे ते तुम्हाला ठाऊक आहे. कारण अधर्माचे गूढ कार्य आधीच सुरू आहे; फक्त जो आता अडथळा आणतो, तो मार्गातून दूर केला जाईपर्यंत अडथळा आणीत राहील. आणि मग तो दुष्ट प्रगट होईल, ज्याचा प्रभु आपल्या मुखाच्या श्वासाने नाश करील आणि आपल्या आगमनाच्या तेजाने त्याचा विनाश करील; त्याचे आगमन सैतानाच्या कार्याप्रमाणे सर्व सामर्थ्य, चिन्हे आणि खोटे अद्भुतकार्ये यांसह होईल, आणि नाश पावणाऱ्यांमध्ये अधार्मिकतेच्या सर्व कपटासह होईल; कारण त्यांनी सत्यावरील प्रेम स्वीकारले नाही, जेणेकरून त्यांचे तारण व्हावे. आणि याच कारणास्तव देव त्यांच्यावर प्रबळ भ्रम पाठवील, ज्यायोगे त्यांनी असत्यावर विश्वास ठेवावा; जेणेकरून ज्यांनी सत्यावर विश्वास ठेवला नाही, परंतु अधार्मिकतेत आनंद मानला, त्या सर्वांना दंड ठोठावला जावा. 2 थेस्सलनीकाकरांस 2:1-12.

थेस्सलनीकाकरांस लिहिलेल्या पत्रातील या उताऱ्याचा उल्लेख हबक्कूकच्या तक्त्यांमध्ये अनेकदा करण्यात आला आहे, म्हणून या ठिकाणी आम्ही केवळ एक संक्षिप्त टिप्पणीच करू. सिस्टर व्हाइट ज्याला “सैतानाची अद्भुत कृती” असे म्हणतात, तेच पौलाच्या शब्दांत “सैतानाचे कार्य सर्व सामर्थ्य, चिन्हे आणि खोटे चमत्कार यांसह” असे आहे. सिस्टर व्हाइट आणि पौल यांनी ओळखून दिलेले हे फसवे कार्य संयुक्त संस्थानांतील रविवारीच्या कायद्यापासून आरंभ होते.

“देवाच्या नियमाचे उल्लंघन करून पोपसत्तेच्या संस्थेला अंमलात आणणाऱ्या हुकूमामुळे, आपले राष्ट्र स्वतःला पूर्णपणे नीतिमत्तेपासून विलग करील. जेव्हा प्रोटेस्टंटवाद दरी ओलांडून रोमन सत्तेचा हात धरण्यासाठी आपला हात पुढे करील, जेव्हा तो त्या अथांग दरीपलीकडे पोहोचून अध्यात्मवादाशी हातमिळवणी करील, जेव्हा या त्रिविध संघटनेच्या प्रभावाखाली आपला देश प्रोटेस्टंट आणि प्रजासत्ताक शासनरूप म्हणून आपल्या

संविधानाच्या प्रत्येक तत्त्वाला नाकारील, आणि पोपसत्तेच्या असत्यांचा व भ्रमांचा प्रसार करण्यासाठी तरतूद करील, तेव्हा आपण जाणू शकतो की सैतानाच्या अद्भुत कार्याचा काळ आला आहे आणि अंत जवळ आहे.”
Testimonies, volume 5, 451.

थेस्सलनीकाकरांस लिहिलेल्या या उताऱ्यात, ज्याचा आपण विचार करीत आहोत, पौल जगाच्या अंतकाळातील पोपाची ओळख चार भिन्न संज्ञांनी करून देतो. पोप हा “पापाचा मनुष्य” आहे, तो “विनाशाचा पुत्र” आहे, तो “अधर्माचे गूढ” आहे, आणि “तो दुष्ट” आहे. या चार नावांव्यतिरिक्त पौल पोपाविषयी आणखी काही वैशिष्ट्ये सांगतो; कारण तो आपल्याला कळवितो की पोप, (जो पौलाच्या काळात अद्याप भविष्यकाळातील होता) “आपल्या काळी प्रकट केला जाईल.”

पोप “त्याच्या काळात प्रकट केला जाईल,” आणि हे सर्वात स्पष्ट बायबलाधारित प्रमाण आहे—जरी ते एकमेव बायबलसत्य अजिबात नाही—की रोमन चर्चचा पोप हा बायबल भविष्यवाण्यांतील ख्रिस्तविरोधी आहे; हे बायबलमधील सात वेगवेगळ्या आणि थेट संदर्भाद्वारे स्थापित केलेले आहे, जे “त्या काळाची” ओळख करून देतात, ज्या काळात पोपसत्ता पृथ्वीवर प्रभुत्व गाजवेल, अगदी तोच “काळ” ज्याला मानवजात अंधकारयुग म्हणते. बायबल पोपला पोपसत्ता म्हणून प्रकट करते, कारण ते पुन्हा पुन्हा त्या “काळाचा” अचूक कालावधी दर्शविते—इ.स. ५३८ पासून १७९८ पर्यंत—ज्या काळात पोपसत्ता जगावर राज्य करील. पौल म्हणाला, तो त्याच्या काळात प्रकट केला जाईल.

पौल पुढे हेही ओळख करून देतो की “जो विरोध करतो, आणि देव म्हणविणाऱ्या किंवा पूज्य मानल्या जाणाऱ्या सर्वांपेक्षा स्वतःला उच्च करतो; इतकेच नव्हे तर तो देवाच्या मंदिरात देवाप्रमाणे बसतो, आणि स्वतःलाच देव असल्याचे दर्शवितो,” तो म्हणजे पोपच होय. इतर बाबींबरोबरच, यावरून हेही स्पष्ट होते की बायबलमधील भविष्यवाणीतला ख्रिस्तविरोधी हा एक धार्मिक प्रतीक आहे. तो हिटलरसारखा किंवा सिकंदर महानासारखा नाही. यामुळे पोपाची ओळख आणखी नेमकी ठरते; कारण तो केवळ एक धार्मिक जुलूमशहा नाही, तर देवाच्या मंदिराच्या आत असल्याचा दावा करणारा धार्मिक जुलूमशहा आहे. ख्रिस्तविरोधी असा दावा करतो की तो ख्रिस्ती मंडळीच्या आत आसनस्थ आहे.

पौल आणि दानियेल यांच्या मते, जेव्हा पोप त्याच्या घोषित ख्रिस्ती चर्चमध्ये असतो, तेव्हा तो त्या सैतानाचे स्वरूप प्रकट करतो ज्याने देवाच्या सिंहासनावर बसण्याची आणि सर्व गोष्टींपेक्षा उंचावले जाण्याची इच्छा धरली होती. मी “पौल आणि दानियेल” असे म्हणतो, कारण बहुतेक बायबल भाष्यकार हे मान्य करतात की, जेव्हा पौल दाखवून देतो की पोपच्या लक्षणांपैकी एक म्हणजे तो संपूर्ण आत्ममुग्ध आहे, तेव्हा पौल केवळ दानियेल अध्याय अकरामधील पोपच्या वर्णनाचा उल्लेख करीत होता, जिथे दानियेल असे नोंदवितो:

“आणि तो राजा आपल्या इच्छेनुसार करील; आणि तो स्वतःला उच्च करील, आणि प्रत्येक देवापेक्षा स्वतःला मोठा मानेल, आणि देवाधिदेवाविरुद्ध अद्भुत गोष्टी बोलेल, आणि कोप पूर्ण होईपर्यंत तो समृद्ध होईल; कारण जे ठरविले गेले आहे ते घडून येईल.” दानियेल 11:36.

जेव्हा पौल पोपच्या आत्ममुग्ध स्वभावास उद्देशून बोलतो, तेव्हा तो दानिएलमधील वचनाचे परिभाषण करतो आणि असे म्हणतो की पोपच तो आहे जो “देव म्हणविला जातो किंवा ज्याची उपासना केली जाते त्या सर्वांच्या विरुद्ध उभा राहतो आणि स्वतःस उंचावितो; इतकेच नव्हे तर तो देवाप्रमाणे देवाच्या मंदिरात बसतो आणि आपणच देव आहोत असे दाखवितो.” दानिएलमधील जे वचन पोपसत्तेच्या स्वभावाची ओळख करून देते, ते त्या “काळा”चाही उल्लेख करते, जो पोपसत्ता ख्रिस्तविरोधी आहे हे “प्रकट” करण्यासाठी नेमलेला होता, कारण तो असे निदर्शित करतो की “रोष पूर्ण होईपर्यंत” पोपसत्ता “समृद्ध होईल.”

“इंडिग्नेशन” 1798 मध्ये समाप्त झाले, म्हणून या वचनात दानिएल (जरी दानिएल आणि प्रकटीकरण या पुस्तकांतील त्या सात थेट ठिकाणांपैकी हे एक नसले, जिथे 1260 वर्षांच्या इतिहासाचा उल्लेख आहे), तरीही

पोपसत्तेला थेट ओळखतो आणि 1798 मध्ये तिला “प्राणघातक घाव” मिळाला, असे—जसे योहान त्याला म्हणतो—चिन्हांकित करतो. अशा प्रकारे, हे वचन पोपसत्तेच्या राज्यकालाच्या समाप्तीची ओळख करून देते, जरी त्या राज्यकालाचा कालावधी निर्दिष्ट करत नाही.

या उताऱ्यात पौल ५३८ मध्ये पोपसत्तेला जगावर नियंत्रण मिळविण्यापासून रोखणाऱ्या एका सत्तेचीही ओळख करून देतो, जेव्हा त्याने असे म्हटले की तो ज्यांना लिहित होता त्या थेस्सलनीकाकरांना हे विशिष्ट सत्य आधीच माहीत होते. त्याने प्रश्न उपस्थित केला, “मी अजून तुमच्याबरोबर असताना, मी तुम्हांला या गोष्टी सांगितल्या होत्या, हे तुम्हांला आठवत नाही काय?” तो त्यांना स्मरण करून देतो की त्यांना “जे अडविते” (म्हणजे रोखते) ते आधीच माहीत होते, जोवर तो “त्याच्या काळात प्रकट” होणार नव्हता. पोपसत्तेला जगावर नियंत्रण मिळविण्यापूर्वी जी सत्ता अस्तित्वात होती आणि जिने ते नियंत्रण मिळविण्यापासून तिला प्रतिबंध केला, तीच सत्ता पौलाने हे पत्र लिहिले त्या वेळी जगावर नियंत्रण ठेवणारी सत्ता होती. ती म्हणजे मूर्तिपूजक रोम. पौलाने लिहिले की पोपसत्तेला जगावर नियंत्रण मिळविण्यासाठी मूर्तिपूजक रोम “मधून दूर केले” जाईल.

याच समजुतीमुळे विल्यम मिलर यांना दानिएलाच्या पुस्तकात “नित्य” असे प्रतीकित केलेली सत्ता ही मूर्तिपूजक रोम आहे, हे ओळखता आले. अॅडव्हेंटिझम हे मान्य करतो की रचना, आणि म्हणूनच विल्यम मिलर यांची सर्व भविष्यसूचक समज, त्यांच्या दानिएल व प्रकटीकरण या पुस्तकांच्या आकलनावर आधारित होती, आणि ही दोन्ही पुस्तके मूर्तिपूजक रोम व पोपशाही रोम या दोन उजाड करणाऱ्या सत्तांविषयी भाष्य करतात. थेस्सलनीकाकरांस पत्रातील उताऱ्यात, मिलर—ज्यांना आधीच हे माहीत होते (जसे त्यांच्या काळातील प्रत्येक प्रोटेस्टंटाला माहीत होते, की पोप हा ख्रिस्तविरोधी आहे)—जेव्हा त्यांनी ओळखले की पोपशाही राज्याच्या आधी असलेली ऐतिहासिक सत्ता म्हणजे मूर्तिपूजक रोम होती, आणि पौलाने असे म्हटले आहे की पृथ्वीच्या सिंहासनावर पोपशाही आरूढ होण्यापूर्वी मूर्तिपूजक रोम दूर केले जाणे आवश्यक होते, तेव्हा त्यांनी हे दानिएलाच्या पुस्तकातील “नित्य” याच्याशी जोडले, जिथे तीन वेळा असा उल्लेख आहे की पोपशाहीने जगावर नियंत्रण घेण्यापूर्वी नित्य “काढून टाकले” जाणे आवश्यक होते. पौलाच्या साक्षीमुळे मिलर यांना हे पाहता आले की मूर्तिपूजक रोम हेच दानिएलातील “नित्य” आहे, आणि त्यानंतर ते दानिएलातील दोन उजाड करणाऱ्या सत्ता या मूर्तिपूजक व पोपशाही रोम आहेत, हे ओळखू शकले. हे सत्य मिलरवादी चळवळीचा पाया दर्शविते. अॅडव्हेंटिझम आज निश्चितपणे मिलर यांच्या कार्याला नाकारतो, परंतु तरीही ते हे समजतात की दानिएलातील “नित्य” या विषयावरील मिलर यांच्या समजुतीच्या विकासाचा हा आढावा सिद्ध करतो की पोपशाही सत्तेच्या उदयास ती दूर होईपर्यंत “अडवून धरणारी” सत्ता, असे पौल म्हणतो, ती मूर्तिपूजक रोम होती—हा या विषयांवरील मिलर यांच्या विचारांचा योग्य विश्लेषण आहे.

दानिएलाच्या पुस्तकातील “द डेली” ही बाबलसत्ताधारी रोमाच्या राज्याचे प्रतीक आहे, आणि त्याआधी आलेल्या त्या राज्यापश्चात दानिएलाने “उजाड करणारी घृणास्पद वस्तु” असे दर्शविलेल्या पोपसत्ताधारी रोमाच्या राज्याशी त्याचा संबंध आहे, हे सत्य समजल्यामुळे मिलर यांना बायबलमधील भविष्यवाणीतील राज्यांशी निगडित भविष्यकाल ओळखता आला; आणि या अंतर्दृष्टींकरिता त्यांचे मन उघडले गेले तेव्हा त्यांनी अशा सत्यांची एक मालिका एकत्र केली जी अॅडव्हेंटिझमच्या पायाभूत तत्त्वांचे प्रतिनिधित्व करतात. ही सत्ये 1843 आणि 1850 च्या प्रारंभीच्या चार्ट्सवरील दोन तक्त्यांमध्ये स्थापित झाली. हीच सत्ये अॅडव्हेंटिझमची पायाभरणी आहेत, आणि ती “काळ” याच्या ओळखीवर आधारित होती. पाया कधी घातला गेला याचा इतिहास हा हबक्कूकच्या तक्त्यांवरील प्रमुख विचारविषय आहे.

हबक्कूकच्या तक्त्यांमध्ये जे दर्शविलेले नाही ते म्हणजे, काळावर आधारित असलेल्या पाया-रचनेने अशी एक संरचना निर्माण केली की जी अंतिम पिढीला हे ओळखण्यासाठी आवश्यक असा दृष्टीकोन प्रदान करते की काही सत्ये पायाच्या रूपाने दर्शविली गेली होती. एक पहिले सत्य होते, जे पायामध्ये ठेवलेला अगदी पहिला दगड होते; परंतु दानियेलाच्या पुस्तकातील “the daily” हे मिलरचे पहिले सत्य नव्हते. मिलरला जो पाया उभारण्यासाठी उभे करण्यात आले, त्या पायातील पहिला दगड ठरणारे सत्य म्हणजे लेवीयविवरणाच्या सव्वीसाव्या अध्यायातील “the seven times” हे होते; परंतु “the daily” या सत्याविना, पहिल्या देवदूताचा संदेश सादर करण्यासाठी त्याला

ज्या भविष्यवाणीच्या संरचनेची ओळख होणे आवश्यक होते, ती मिलरला ओळखता आली नसती. त्याची संरचना भविष्यवाणीला दोन उजाड करणाऱ्या सत्तांच्या दृष्टीकोनात ठेवणारी होती. मिलर अजगराला (pagan Rome) आणि पशूला (the papacy) संबोधित करित होता. तिसरा देवदूत अजगराला (United Nations), पशूला (the papacy), आणि खोल्या संदेशाला (the United States) संबोधित करतो.

जर एखाद्या व्यक्तीने मिलराइटांनी दोन पवित्र अग्रणी चार्ट्सवर मांडलेल्या काळासंबंधीच्या सर्व भविष्यवाण्या—काही नव्हे, तर सर्व—स्वीकारल्या, तर त्या व्यक्तीने त्या सत्यांची वैयक्तिकरीत्या चौकशी करणे आवश्यक ठरेल. तुम्ही त्यांचे परीक्षणच केले नसताना त्यांना कसे स्वीकारू शकता? जर पायाभूत सत्यांची चौकशी करणाऱ्या त्या व्यक्तींनी त्या सत्यांची परीक्षा करणे ही आपली वैयक्तिक जबाबदारी मानली, आणि त्यानंतर त्या सर्व सत्यांना स्वीकारले, तर त्यांनी वाळूवर नव्हे, तर खडकावर बांधले आहे.

“जे सियोनच्या भिंतींवर देवाचे पहारेकरी म्हणून उभे आहेत, ते असे पुरुष असू देत की जे लोकांपुढील धोके आधीच पाहू शकतील,—असे पुरुष, जे सत्य आणि भ्रम, धार्मिकता आणि अधार्मिकता यांतील भेद ओळखू शकतील.

“इशारा देण्यात आला आहे: 1842, 1843 आणि 1844 मध्ये संदेश आला त्या वेळेपासून ज्या विश्वासाच्या पायावर आपण बांधणी करित आलो आहोत, त्या पायाला विचलित करील असे काहीही येऊ देऊ नये. मी या संदेशात होते, आणि तेव्हापासून आजपर्यंत देवाने आम्हाला दिलेल्या प्रकाशाशी निष्ठावान राहून मी जगासमोर उभी आहे. ज्या व्यासपीठावर आमचे पाय ठेवले गेले, तेथून आमचे पाय काढून घेण्याचा आमचा कोणताही विचार नाही, कारण दिवसेंदिवस आम्ही उत्कट प्रार्थनेने प्रभूचा शोध घेत होतो, प्रकाश मिळावा म्हणून याचना करित होतो. तुम्हाला वाटते काय की देवाने मला दिलेला प्रकाश मी सोडून देऊ शकेन? तो युगानुयुगांचा खडकाप्रमाणे असावा. तो मला दिला गेला त्या वेळेपासून तो माझे मार्गदर्शन करित आला आहे.” Review and Herald, April 14, 1903.

मिलराइट इतिहासातील समयविषयक भविष्यवाण्यांचे विश्लेषण जे ऐकू इच्छितात त्यांच्यासाठी, त्या समयविषयक भविष्यवाण्यांनी दर्शविलेल्या ऐतिहासिक कालखंडांकडे पाहण्याची कृती आवश्यक ठरते. हे समयरेषेवर घटनांचे चित्रण करण्याच्या कार्याचे प्रतिनिधित्व करते. जेव्हा भविष्यवाणीचा एखादा विद्यार्थी, बायबलमधून मिलराइटांनी ओळखून काढलेल्या आणि त्यानंतर ऐतिहासिक नोंदींनी समर्थित केलेल्या या भविष्यवाणीतील कालखंडांचा विचार करील, तेव्हा तो हे ओळखण्याच्या स्थितीत येईल की समयभविष्यवाणीच्या प्रारंभी असलेला इतिहास प्रतीकात्मकरित्या त्याच भविष्यवाणीच्या शेवटी असलेल्या इतिहासाचा आदर्शरूप ठरतो. त्या दृष्टिकोणातून विद्यार्थ्यांने हे शिकले पाहिजे की इतिहासाची पुनरावृत्ती होते. ही समज स्थापित झाल्यावर त्याने हेही पाहिले पाहिजे की येशू आरंभाच्या साहाय्याने अंताचे चित्रण करतो.

आणि जगाच्या अंतास “मंदिराच्या बांधणी”प्रमाणे दर्शविणाऱ्या भविष्यवाणीच्या भविष्यसूचक रेषेतून, विद्यार्थ्यांने हे जाणले पाहिजे की पायावर उभारलेल्या त्या मंदिरावर ठेवला जाणारा एक अंतिम शिखरदगड आहे. त्याला हेही दिसून आले पाहिजे की मिलर यांच्याद्वारे प्रकाशात आणला गेलेला मंदिराचा पाया (जो येशू ख्रिस्ताचे प्रतिनिधित्व करतो, कारण येशू ख्रिस्ताखेरीज दुसरा कोणताही पाया घातला जाऊ शकत नाही), हा भविष्यसूचक काळावर उभारलेला पाया होता. कारण येशू आरंभीद्वारे अंताचे दृष्टांत देतो, म्हणून विद्यार्थ्यांने हेही पाहिले पाहिजे की शिखरदगड, म्हणजे मंदिरावरील अंतिम दगड—पायाशी समांतर असलाच पाहिजे. मिलर यांच्या दृष्टीने मंदिराचा पाया भविष्यसूचक काळ होता, तरीसुद्धा तो पाया येशू ख्रिस्तच होता.

मला दिलेल्या देवाच्या कृपेनुसार, एक शहाणा मुख्य बांधकाम करणारा म्हणून मी पाया घातला आहे, आणि दुसरा त्यावर बांधकाम करित आहे. पण प्रत्येकाने तो त्यावर कसा बांधतो याची काळजी घ्यावी. कारण जो पाया घातला गेला आहे त्याव्यतिरिक्त दुसरा कोणताही पाया कोणी घालू शकत नाही; आणि तो म्हणजे येशू ख्रिस्त. १ करिंथकरांस ३:१०, ११.

पौल आपल्या कार्याची ओळख अशा मंदिराच्या उभारणीप्रमाणे करून देतो की ज्याचा पाया किंवा आरंभ त्याने घातला. तो अन्यजातींचा प्रेषित होता, आणि ख्रिस्ती मंडळीचा पाया घालण्यासाठी त्याचा उपयोग करण्यात आला. त्याच उतान्यात पौल हेही स्पष्ट करतो की आपली देहे पवित्र आत्म्याचे मंदिर आहेत. तसेच शलमोनाचे मंदिर आणि अरण्यातील पवित्रस्थान हीही अशीच आहेत की ज्यांना पाया आहे, आणि त्या सर्वांचा प्रतिनिधी येशू ख्रिस्त असा दर्शविला आहे. ज्या पायाच्या उभारणीसाठी मिलरचा उपयोग करण्यात आला, तो अॅडव्हेंटवादाचे मंदिर होता; आणि त्या मंदिराचा पाया निःसंशयपणे येशू ख्रिस्तच आहे; परंतु अधिक विशिष्टरीत्या सांगायचे तर, ते असे मंदिर आहे की जे आध्यात्मिक आणि भविष्यवाणीपर साहित्यांनी उभारलेले आहे.

म्हणून शिखरदगडही येशू ख्रिस्तच असला पाहिजे; परंतु त्या शिखरदगडामध्ये एक प्रमुख भविष्यसूचक नियमही समाविष्ट असला पाहिजे, कारण मिलर यांना नियमांचा एक संच देण्यात आला होता, ज्यामध्ये मिलराइटांच्या प्रमुख नियमाचा, म्हणजे “एक दिवस म्हणजे एक वर्ष” या तत्त्वाचा, समावेश होता. त्या नियमाविना काळविषयक भविष्यवाणीची ओळख होत नाही, आणि म्हणून पाया देखील राहत नाही. शेवटी असा एक प्रतिरूप असलेच पाहिजे, जे येशू ख्रिस्ताचे (पाया) प्रतिनिधित्व करते, आणि जे नियमांच्या एका संचामधील प्रमुख नियम आहे, जो येशू ख्रिस्ताचे प्रकटीकरण स्थापित करतो. तो नियम अर्थातच “प्रथम उल्लेख” हा नियम आहे, जो ख्रिस्ताच्या स्वभावातील त्या गुणधर्मांचे प्रतिनिधित्व करतो, जो आरंभापासून अंत दर्शवितो.

२ थेस्सलनीकाकरांस पत्रात, ज्यांनी तारण पावावे म्हणून सत्यावरील प्रेम स्वीकारले नाही, त्यांनी त्या सत्यास नाकारले जे ग्रीक शब्दाने दर्शविले आहे; तो ग्रीक शब्द हिब्रूतील तीन अक्षरांनी बनलेल्या त्या शब्दापासून व्युत्पन्न झालेला आहे, ज्याचा जुना करारात “सत्य” असा अनुवाद करण्यात आला आहे. ज्यांनी असत्यावर विश्वास ठेवला म्हणून प्रबळ भ्रम प्राप्त करणाऱ्या त्या समूहाने, दोन पवित्र चार्टावर दर्शविलेल्या प्रमाणे, जुन्या मार्गाकडे—अॅडव्हेंटिझमच्या पायाभूत तत्त्वांकडे—परत येण्यास नकार दिला. म्हणून, आपण काही काळापासून विचार करीत असलेला उतारा असा म्हणतो:

“योहानाला उपदेश करणारा तो सामर्थ्यशाली दूत येशू ख्रिस्त यांच्यापेक्षा कमी व्यक्तिमत्त्वाचा नव्हता. त्याने आपला उजवा पाय समुद्रावर आणि डावा कोरड्या भूमीवर ठेवला, यावरून सैतानाशी चाललेल्या महान संघर्षाच्या अंतिम प्रसंगांत तो कोणती भूमिका पार पाडत आहे हे दिसून येते. ही स्थिती संपूर्ण पृथ्वीवरील त्याच्या सर्वोच्च सामर्थ्याची व अधिकाराची द्योतक आहे. हा संघर्ष युगानुयुगे अधिक प्रखर व अधिक निर्धारपूर्ण होत गेला आहे, आणि अंधकाराच्या शक्तींचे कुशल कारस्थान पराकाष्ठेला पोहोचेल त्या अंतिम प्रसंगांपर्यंत तो तसाच चालू राहील. सैतान, दुष्ट मनुष्यांशी एकरूप होऊन, सत्याच्या प्रेमाचा स्वीकार न करणाऱ्या सर्व जगाला व मंडळ्यांना फसविल. परंतु तो सामर्थ्यशाली दूत लक्ष वेधून घेतो. तो मोठ्या आवाजात पुकारतो. ज्यांनी सत्याला विरोध करण्यासाठी सैतानाशी हातमिळवणी केली आहे, त्यांना आपल्या स्वराची सामर्थ्य व अधिकार दाखविणे त्याचे कार्य आहे.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 971.

या मागील उतान्यातील “ज्यांनी सत्याच्या प्रेमाचा स्वीकार केला नाही अशा मंडळ्या” या दानिएल व मत्तय यांतील दुष्ट व मूर्ख कुमारी आहेत, ज्यांच्याविषयी आमोस ८:१२ असे दर्शविते की त्या फार उशीर झाल्यावर देवाच्या अंतिम इशान्याचा संदेश शोधण्यास सुरुवात करतील. तो उशीर झालेला आहे, कारण त्यांनी अॅडव्हेंटिझमच्या पायाभूत तत्त्वांविषयीच्या एका खोट्यावर विश्वास ठेवला. अॅडव्हेंटिझमने प्रथम १८६३ मध्ये त्या खोट्याचे पान करणे सुरू केले, आणि त्यानंतर पुढे सर्व काही केवळ सतत अधःपतनाकडेच गेले.

मी जे लिहिणार आहे ते पूर्णपणे व्यक्तिनिष्ठ आहे, असे मला वाटते; परंतु १८६३ पासून अॅडव्हेंटिझममध्ये कोणता नवा भविष्यवाणीविषयक प्रकाश आणला गेला? एलेन व्हाइट यांनी जोन्स आणि वॅगनर यांच्या १८८८ च्या संदेशाविषयी असे म्हटले आहे की, तो संदेश त्या अनेक वर्षांपासून सादर करीत होत्या. त्यांचा संदेश १८८८ मध्ये अॅडव्हेंटिझमला नवीन आणि धक्कादायक वाटला असेल; परंतु ती नवीनता आणि तो धक्का हे नव्या संदेशामुळे नव्हे, तर १८६३ पासून देवाच्या लोकांवर उतरू लागलेल्या एका आंधळेपणामुळे निर्माण झाले होते.

एलेन व्हाइट यांनी १८६३ पूर्वीच अॅडव्हेंटिझमला लाओदिकेआच्या स्थितीत असल्याचे ओळखले; म्हणून लाओदिकेआचे आंधळेपण १८६३ पूर्वीच अॅडव्हेंटिझमवर आक्रमण करू लागले होते. परंतु १८६३ मध्ये चर्चने लेवीयव्यवस्था २६ मधील “सात वेळा” याविषयीचे सत्य अधिकृतपणे बाजूला ठेवले; आणि हीच ती अगदी पहिली “कालभविष्यवाणी” होती जी मिलर यांनी शोधून काढली होती. १८६३ पासून अॅडव्हेंटिझममध्ये कोणताही भविष्यसूचक प्रकाश प्रकट झालेला नाही! काय बदलले?

भविष्यवाणीच्या काळावर उभारण्यात आलेल्या आणि येशू ख्रिस्ताचे प्रतिनिधित्व करणाऱ्या मंदिराच्या पायातील अगदी पहिला दगड १८६३ मध्ये अॅडव्हेंटिझमकडून बाजूला सारण्यात आला. दानियेलमध्ये ख्रिस्ताने स्वतःला पाल्मोनी, “अद्भुत संख्याकार,” म्हणून प्रकट केले, त्याप्रमाणे काळावर आधारित मंदिराच्या पायात मिलरने बसवलेला पहिला दगड नाकारण्यात आला आणि बाजूला टाकण्यात आला. मिलरने शोधून काढलेला तो अगदी पहिला दगड...

“नाकारणाऱ्या दगडाविषयीची भविष्यवाणी उद्भूत करताना, ख्रिस्ताने इस्राएलच्या इतिहासातील एका प्रत्यक्ष घटनेचा संदर्भ दिला. ही घटना पहिल्या मंदिराच्या बांधकामाशी संबंधित होती. ख्रिस्ताच्या पहिल्या आगमनाच्या वेळी तिचा विशेष उपयोग होता, आणि तिने यहुद्यांच्या अंतःकरणाला विशेष सामर्थ्याने स्पर्श करायला हवा होता; परंतु तिच्यात आपल्यासाठीही एक धडा आहे. जेव्हा सोलोमोनाचे मंदिर उभारले जात होते, तेव्हा भिंतीसाठी आणि पायासाठी लागणारे प्रचंड दगड पूर्णपणे खाणीतच तयार केले जात; ते बांधकामाच्या ठिकाणी आणल्यानंतर त्यांच्यावर कोणतेही साधन वापरायचे नव्हते; कामगारांनी फक्त त्यांना त्यांच्या जागी बसवायचे होते. पायामध्ये वापरण्यासाठी, विलक्षण मोठ्या आकाराचा आणि आगळ्या-वेगळ्या आकृतीचा एक दगड आणण्यात आला होता; पण कामगारांना त्यासाठी कोणतीही जागा सापडली नाही, आणि त्यांनी तो स्वीकारला नाही. तो उपयोगात न येता त्यांच्या मार्गात पडून राहिल्यामुळे त्यांना तो त्रासदायक वाटत होता. बराच काळ तो नाकारलेला दगड तसाच पडून राहिला. पण जेव्हा बांधकाम करणारे कोपऱ्याचा दगड बसविण्याच्या टप्प्यावर आले, तेव्हा त्या विशिष्ट स्थानासाठी पुरेशा आकाराचा, सामर्थ्याचा, आणि योग्य आकृतीचा असा दगड शोधण्यासाठी त्यांनी बराच वेळ घालविला, जो त्यावर येणारे प्रचंड ओझे पेलू शकेल. जर त्यांनी या महत्त्वाच्या स्थानासाठी अविवेकी निवड केली असती, तर संपूर्ण इमारतीची सुरक्षितता धोक्यात आली असती. सूर्य, दंव, आणि वादळ यांच्या प्रभावाला तोंड देऊ शकेल असा दगड त्यांना शोधावाच लागणार होता. वेगवेगळ्या वेळी अनेक दगड निवडण्यात आले होते, पण प्रचंड वजनाच्या दाबाखाली ते तुकडे-तुकडे होऊन गेले. इतर काही अचानक होणाऱ्या वातावरणीय बदलांच्या परीक्षेला टिकू शकले नाहीत. पण शेवटी इतका काळ नाकारण्यात आलेल्या त्या दगडकडे लक्ष वेधले गेले. किंचितही भेग न पडता तो हवा, सूर्य आणि वादळ यांच्या तडाख्याला तोंड देत उभा राहिला होता. बांधकाम करणाऱ्यांनी त्या दगडाची तपासणी केली. एका परीक्षेव्यतिरिक्त त्याने प्रत्येक कसोटी सहन केली होती. जर तो तीव्र दाबाची परीक्षाही पेलू शकला, तर त्याला कोनशिलेकरिता स्वीकारावे, असा त्यांनी निर्णय केला. परीक्षा घेण्यात आली. दगड स्वीकारण्यात आला, त्याला नेमून दिलेल्या ठिकाणी नेण्यात आला, आणि तो अगदी अचूकपणे बसणारा आढळला. भविष्यदर्शी दृष्टांतात यशाला दाखविण्यात आले की हा दगड ख्रिस्ताचे प्रतीक होता. तो म्हणतो:”

“‘सेनाधीश परमेश्वरालाच पवित्र माना; आणि तोच तुमचा भय असो, तोच तुमचा धाक असो. तो पवित्रस्थान ठरेल; परंतु इस्राएलच्या दोन्ही घराण्यांसाठी तो ठेच लागण्याचा दगड व अडखळण्याची खडकशिळा ठरेल; आणि यरुशलेमच्या रहिवाशांसाठी फास व सापळा ठरेल. आणि त्यांच्यामधील पुष्कळ जण अडखळतील, पडतील, चुरडले जातील, सापळ्यात सापडतील व पकडले जातील.’ भविष्यदर्शी दृष्टांतात पहिल्या आगमनापर्यंत नेण्यात आलेल्या संदेष्ट्यास दाखविण्यात आले की, ख्रिस्ताने अशा परीक्षा व कसोट्या सहन करावयाच्या आहेत, ज्यांचे प्रतीक शलमोनाच्या मंदिरातील मुख्य कोनशिळेवर झालेल्या वागणुकीत दिसून आले होते. ‘म्हणून परमेश्वर देव असे म्हणतो, पाहा, मी सियोनात पायासाठी एक दगड ठेवितो, तो परीक्षित दगड, अमूल्य कोनशिळा, भक्कम पाया आहे; जो विश्वास ठेवतो तो घाई करणार नाही.’ यशया ४:१३-१५; २८:१६.”

“अनंत ज्ञानाने, देवाने कोनशिला निवडली आणि ती स्वतः घातली. तिने ‘दृढ पाया’ असे नाव दिले. संपूर्ण जग आपले ओझे आणि दुःखे तिच्यावर ठेवू शकते; ती त्या सर्वांना सहन करू शकते. परिपूर्ण सुरक्षिततेने ते तिच्यावर बांधकाम करू शकतात. ख्रिस्त ‘परीक्षित शिला’ आहे. जे त्याच्यावर विश्वास ठेवतात, त्यांना तो कधीही निराश करीत नाही. त्याने प्रत्येक कसोटी सहन केली आहे. त्याने आदामाच्या अपराधाचे ओझे, तसेच त्याच्या संततीच्या अपराधाचे ओझेही उचलले आहे, आणि दुष्टतेच्या शक्तींवर पूर्ण विजेता होऊन बाहेर पडला आहे. प्रत्येक पश्चात्ताप करणाऱ्या पाप्याने त्याच्यावर टाकलेली ओझी त्याने वाहिली आहेत. ख्रिस्तामध्ये अपराधी अंतःकरणाला विश्रांती लाभली आहे. तोच दृढ पाया आहे. जे सर्व त्याला आपला आधार करतात, ते परिपूर्ण सुरक्षिततेत विश्रांती घेतात.”

“यशयाच्या भविष्यवाणीत, ख्रिस्त हा एकाच वेळी खात्रीचा पाया आणि अडथळ्याचा दगड असा घोषित केला आहे. प्रेषित पेत्र, पवित्र आत्म्याच्या प्रेरणेने लिहिताना, ख्रिस्त कोणासाठी पायाचा दगड आहे आणि कोणासाठी अपमानकारक खडक आहे, हे स्पष्टपणे दाखवितो:”

“जर तुम्ही प्रभु कृपाळू आहे याचा आस्वाद घेतला असेल तर. ज्याच्याकडे येत आहात, त्या जिवंत दगडाकडे—जो मनुष्यांनी नाकारलेला, परंतु देवाने निवडलेला आणि अमूल्य असा आहे—तुम्हीही जिवंत दगडांसारखे आध्यात्मिक घर म्हणून उभारले जात आहात, पवित्र याजकवर्ग होण्यासाठी, येशू ख्रिस्ताद्वारे देवाला मान्य होणारे आध्यात्मिक अर्पण अर्पण करण्यासाठी. म्हणूनच शास्त्रातही असे लिहिले आहे, पाहा, मी सियोनमध्ये एक मुख्य कोनशिला ठेवत आहे, निवडलेली, अमूल्य; आणि जो त्याच्यावर विश्वास ठेवतो तो लज्जित होणार नाही. म्हणून जे विश्वास ठेवतात, त्यांच्यासाठी तो अमूल्य आहे; पण जे आज्ञा पाळत नाहीत, त्यांच्यासाठी ज्या दगडाला बांधणाऱ्यांनी नाकारले, तोच कोपऱ्याचा प्रमुख दगड झाला आहे, आणि अडखळण्याचा दगड, व अपराधाची खडकशिळा—त्यांच्यासाठी, जे वचनावर अडखळतात, आज्ञा न पाळणारे असल्यामुळे.’ 1 Peter 2:3-8.”

“जे विश्वास ठेवतात त्यांच्यासाठी ख्रिस्त हा खात्रीशीर पाया आहे. हे तेच आहेत जे त्या खडकावर पडतात आणि चुरडले जातात. ख्रिस्ताला शरण जाणे आणि त्याच्यावर विश्वास ठेवणे हे येथे दर्शविले आहे. त्या खडकावर पडणे आणि चुरडले जाणे म्हणजे आपल्या स्वधार्मिकतेचा त्याग करणे आणि आपल्या अपराधांबद्दल पश्चात्ताप करून, त्याच्या क्षमाशील प्रेमावर विश्वास ठेवत, बालकाच्या नम्रतेने ख्रिस्ताकडे येणे होय. आणि अशा प्रकारेच विश्वास आणि आज्ञाधारकता यांद्वारे आपण ख्रिस्तावर आपला पाया म्हणून बांधतो.”

“या जिवंत दगडावर यहुदी आणि अन्यजातीचे लोक समान रीतीने बांधकाम करू शकतात. हाच एकमेव पाया आहे, ज्यावर आपण सुरक्षितपणे बांधकाम करू शकतो. तो सर्वांसाठी पुरेसा विस्तीर्ण आहे, आणि संपूर्ण जगाचे ओझे व भार पेलण्याइतका सामर्थ्यवान आहे. आणि जिवंत दगड असलेल्या ख्रिस्ताशी संबंधाने, जे सर्व या पायावर बांधतात ते जिवंत दगड बनतात. अनेक व्यक्ती स्वतःच्या प्रयत्नांनी कोरल्या जातात, घासून-पुसून गुळगुळीत केल्या जातात, आणि सुशोभित होतात; परंतु त्या ‘जिवंत दगड’ बनू शकत नाहीत, कारण त्या ख्रिस्ताशी जोडलेल्या नसतात. या संबंधावाचून कोणताही मनुष्य तारण पावू शकत नाही. आपल्यामध्ये ख्रिस्ताचे जीवन नसल्यास, आपण प्रलोभनांच्या वादळांना तोंड देऊ शकत नाही. आपले सार्वकालिक सुरक्षितत्व हे आपण खात्रीच्या पायावर बांधकाम करण्यावर अवलंबून आहे. आज अनेकजण अशा पायांवर बांधकाम करीत आहेत, ज्यांची परीक्षा झालेली नाही. जेव्हा पाऊस पडेल, आणि वादळ प्रचंड उसळेल, आणि पूर येतील, तेव्हा त्यांचे घर पडेल, कारण ते अनंतकाळच्या खडकावर, मुख्य कोनशिला असलेल्या ख्रिस्त येशूवर, स्थापन झालेले नाही.”

“जे वचनावर ठेचकाळतात, आज्ञा न मानणारे आहेत,’ त्यांच्यासाठी ख्रिस्त अडथळ्याचा खडक आहे. परंतु ‘ज्या दगडाला बांधकाम करणाऱ्यांनी नाकारले, तोच कोपऱ्याचा प्रमुख दगड झाला.’ नाकारलेल्या त्या दगडाप्रमाणे, आपल्या पृथ्वीवरील कार्यामध्ये ख्रिस्ताने उपेक्षा व अत्याचार सहन केले होते. तो ‘मनुष्यांकडून तुच्छ मानला गेलेला व नाकारलेला, दुःखांचा पुरुष आणि शोकाशी परिचित’ होता; ... ‘तो तुच्छ मानला गेला, आणि आम्ही त्याला मान दिला नाही.’ यशया 53:3. परंतु तो गौरविला जाईल, अशी वेळ जवळ आली होती. मृतांतून पुनरुत्थान झाल्यामुळे तो ‘सामर्थ्याने देवाचा पुत्र’ म्हणून घोषित केला जाईल. रोमकरांस 1:4. त्याच्या दुसऱ्या

आगमनावेळी तो स्वर्ग व पृथ्वीचा प्रभू म्हणून प्रकट केला जाईल. जे आता त्याला क्रूसावर खिळण्याच्या बेतात होते, ते त्याचे महात्म्य ओळखतील. संपूर्ण विश्वापुढे नाकारलेला तो दगड कोपऱ्याचा प्रमुख दगड बनेल.”

“आणि ‘ज्याच्यावर तो पडेल, त्याला तो चूर्ण करून टाकील.’ ज्यांनी ख्रिस्ताला नाकारले, त्या लोकांना लवकरच आपले शहर आणि आपला राष्ट्रध्वंस पाहावा लागणार होता. त्यांचे वैभव तुटून जाईल आणि वाऱ्यासमोरच्या धुळीसारखे विखुरले जाईल. आणि यहूद्यांचा नाश करणारे काय होते? तोच तो खडक होता की, ज्यावर त्यांनी बांधले असते, तर तोच त्यांची सुरक्षितता ठरला असता. ती देवाची तुच्छ मानलेली कृपा होती, नाकारलेले नीतिमत्त्व होते, उपेक्षित दया होती. मनुष्यांनी स्वतःला देवाच्या विरोधात उभे केले, आणि जे काही त्यांच्या तारणासाठी ठरले असते तेच त्यांच्या विनाशास कारणीभूत झाले. जीवनासाठी देवाने जे काही नेमून दिले होते, तेच त्यांना मृत्यूस कारणीभूत ठरले. यहूद्यांनी ख्रिस्ताला वधस्तंभावर खिळले, त्यात यरुशलेमच्या विनाशाचे बीजच सामावलेले होते. कलवरीवर सांडलेले रक्त हेच ते ओझे होते, ज्याने त्यांना या जगासाठी आणि येणाऱ्या जगासाठी विनाशात बुडवून टाकले. तसेच त्या महान अंतिम दिवशी होईल, जेव्हा देवाच्या कृपेचा नकार देणाऱ्यांवर न्याय येईल. ख्रिस्त, जो त्यांच्यासाठी अडखळण्याचा खडक होता, तो त्या वेळी त्यांना सूड उगविणाऱ्या पर्वताप्रमाणे प्रकट होईल. त्याच्या मुखकमलाचे तेज, जे नीतिमानांसाठी जीवन आहे, ते दुष्टांसाठी भस्म करणारी आग ठरेल. नाकारलेल्या प्रेमांमुळे, तुच्छ मानलेल्या कृपेमुळे, पाप्याचा नाश होईल.”

“अनेक दृष्टांतांद्वारे आणि पुनःपुन्हा दिलेल्या इशान्यांद्वारे, देवाच्या पुत्राला नाकारल्यामुळे यहूद्यांवर काय परिणाम होईल हे येशूने दाखवून दिले. या शब्दांमध्ये तो प्रत्येक युगातील त्या सर्वांना उद्देशून बोलत होता, जे त्याला आपला तारणारा म्हणून स्वीकारण्यास नकार देतात. प्रत्येक इशारा त्यांच्यासाठी आहे. अपवित्र झालेले मंदिर, आज्ञा न पाळणारा पुत्र, खोटे द्राक्षमळ्याचे रखवालदार, तुच्छतादर्शक बांधणारे—यांचे समांतर प्रत्येक पाप्याच्या अनुभवात आढळते. तो पश्चात्ताप करीत नाही, तर ज्यांचा त्यांनी पूर्वसंकेत दिला होता तोच न्याय त्यांच्यावर येईल.” Desire of Ages, 597-600.

आपण हे पुढील लेखात पुढे चालू ठेवू.